

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἡ ἀμαρτία εἶνε παράβασις νόμου· ὡς παράβασις δὲ νόμου δικαίως ἐπεκλήθη σκοτία, διότι σκοτίζει τὸν πράττοντα καὶ ἐργαζόμενον αὐτήν, ἀφαιρεῖ δὲ καὶ ἀρπάζει ἀπ' αὐτοῦ τῆς διακρίσεως τὸ φῶς. Ὅτι δὲ ἡ ἀμαρτία εἶνε σκοτία, μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος λέγων· «Ἀποθνήμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους. Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, ἡμᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε». (Ῥωμ. ιγ'. 12). Ἡ ἀμαρτία δὲν σκοτίζει μόνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ καθίστησιν αὐτὸν δούλον τῶν παθῶν αὐτοῦ, διότι ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ λογικοῦ. «Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δούλος ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας» (Ἰωαν. 8, 34). Εἶνε δὲ τοσοῦτον εὐπειθὴς ὁ τὴν ἀμαρτίαν πράττων εἰς τὰ πάθη του καὶ τοσοῦτον φροντίζει νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς αὐτῶν, ὅσον οὐδὲ ὁ ἐσχατος τῶν δούλων δεσποτικοῦ καὶ αἰμοβόρου τυράννου εἶνε τοσοῦτον εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ δεσπότου αὐτοῦ.

Ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος σκοτιζόμενος πράττει τὰ μὴ πρέποντα, κλέπτει, ψεύδεται, ἀρπάζει, ἀδικεῖ συκοφαντεῖ· ὑπὸ τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας διατελὼν μαθύσκεται, ἀσωτεύει, ὑβρίζει, παραβαίνει τὰ συζυγικά καθήκοντα, δὲν ἐκτελεῖ μετὰ συνειδήτος καθαρῶ τὴν δόθεισαν αὐτῷ ὑποϋργίαν. Τοιαῦτα δὲ πράττων τυρλοῦται καὶ νομίζει ὅτι ἐπιδιώκει τὴν εὐδαιμονίαν του! Ἀλλὰ πόσον ἀπατάται ὁ ταλαίπωρος! Ἡ ἀμαρτία δὲν φέρεי εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον εἰς τὴν κακοδαιμονίαν· διὸ καὶ δικαίως ἐπεκλήθη ἀμαρτία, ὡς ἀποτυχία τις τοῦ ἀκροῦ ἀγαθοῦ, ἃπερ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς καὶ καθαρὰ εὐδαιμονία.

ΓΕΓΟΝΟΣ

Ὁ Ἰωάννης Βράϊτον ἦτο πόσον εὐσεβὴς, ὥστε πάντες ἐνόμιζον, ὅτι ταχέως ἤθελε γίνεαι ἑφορος τῆς ἐκ-

κλησίας, ἡ δὲ σύζυγός του ἦτο ἐνθερμος φιλόθεος καὶ ἐρασμία γυνή. Ὁ ἱατρὸς Σαμουήλ ἐγεινίαζε μὲ τὸν Ἰωάννην, μεθ' οὗ ἐντὸς βραχείου διαστήματος ἐγένετο στενωτάτος φίλος, ἂν καὶ διέφερον ἀπ' ἀλλήλων· διότι ὁ μὲν Ἰωάννης ἦτο νέος λιτός, καλὸς γεωργὸς καὶ χριστιανὸς, ὁ δὲ ἱατρὸς προκεχωρημένος τὴν ἡλικίαν καὶ διανοητικῶς πολὺ ἀνώτερος τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπίστος, προσθεύων ὅτι ἅπαντες ἐκόντες ἄκοντες, ἀγαθοὶ ἢ κακοὶ θέλουναι σωθῆ.

Οἱ δύο οὗτοι φίλοι ἦσαν ἀχώριστοι εἰς τὸ κυνήγιον, τὴν ἀλυσίαν, εἰς τὰς θυλασσίας ἐκδρομὰς καὶ τὴν εὐθυμίαν, ἀλλ' ἡ σύζυγός τοῦ Ἰωάννου ἐβλεπε μεγάλην μεταβολὴν εἰς αὐτόν· διότι ἔπαυσε νὰ μεταβαίνει ὡς καὶ πρότερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐγκατέλειπε δὲ καὶ τὴν οἰκογενειακὴν προσευχήν. Νύκτα τινὰ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὡς ἄφρων καὶ ἄλλοτε μὲν κατηρᾶτο τὴν θρηνοῦσαν σύζυγόν του, ἄλλοτε δὲ ἀναφανδὸν ἠρνεῖτο καὶ ἐγλεύαζε τὴν θρησκείαν του.—Ὡς Ἰωάννην, τῷ εἶπε, κλαίουσα ἡ σύζυγός του, ἄφες τοῦ ἱατροῦ τὴν συναναστροφὴν.—Αὐτὸς δὲ ἀπήντησε, παῦσον κλαίουσα, καὶ βλασφημῆσας αὐτὴν ἀνεχώρησεν.—Ἡ νύξ ἦτο λίαν ψυχρά, —οἱ δρόμοι χιονοσκεπεῖς, — αὐτὴ δὲ ἡ δυστυχὴς εἰς μάτην ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸν περιέμενε καὶ γνωρίζουσα τὰς κακὰς ἐξεῖς τοῦ ἐλπεῖτο μὴ τυχὸν ἐκεῖτο εἰς τινα γωνίαν παγωμένος καὶ νεκρὸς· διὸ καὶ ἀπολέσασα τὴν ὑπομονὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν του, ὅτε αἶφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἰδοὺ ὁ Ἰωάννης μεθυμένος ἐξηπλώθη ὥσπερ νεκρὸς ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἐνῶ δὲ ἡ γυνὴ του γοεῶς φωνάζουσα, ἀπεπειράτο μὲ τοὺς βραχίονάς της νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐγερεθῇ, αὐτὸς τὴν ἐκτύπησεν ἀβλαβῶς μὲν, ἀλλ' ἡ καρδιά της ἐπάλλε, καὶ βυθισθεῖσα ἐντὸς καθέκλας ἀφήκε τὴν πολυχρόνιον λύπην της νὰ ἐκτραγῇ εἰς ἀγωνιώδη κλαυθμόν. Γυνὴ ἐκραύγασεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἤδη κάπως εἶχε σωφρονοσθῇ, ἀλλ' ἦτον εἰσέτι ἀποκτηνωμένος, τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο τὸ ὦ; καὶ λέγων ταῦτα ἠτένισε πρὸς τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ἣν εἶχον διὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἥδη